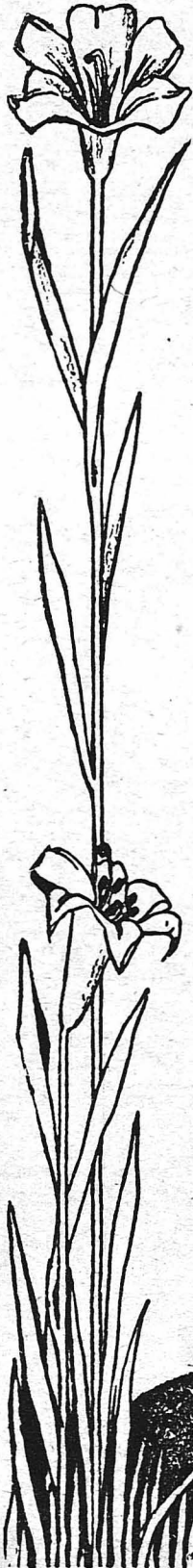

ΣΙΚΕΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΠΟΥ ΘΉΕΛΕ ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια ζοῦσε ἕνας βασιλιάς ποὺ ἤθελε πολὺ νὰ παντρευθῆ. Ἐίχε ὁμοῦ ἀποφασίσει νὰ πῆρῃ μιὰ γυναίκα ποὺ θῆταν ὁμορφὴ σὰν τὸν ἥλιο καὶ γι' αὐτὸ τὸ πράγμα δὲν ἦταν εὐκόλο. Κανένα κορίτσι δὲν τοῦ φαινόταν ἀρετὰ καλὸ. Διδάταζε λοιπὸν ἕνα πιστὸ τοῦ ὑπὲρθετ νὰ ψᾶξῃ σ' ἄλλῃ τῆ χώρα γιὰ νὰ βρῇ μιὰ κόρη ποὺ θῆταν ἄξια γιὰ βασιλοῦσα καὶ νὰ τοῦ τὴ φέρῃ στὸ παλάτι.

Ἄλλο ὑπὲρθετς ξεκίνησε ἀμέσως κι' ἔφαγε παντοῦ, καὶ στὰ σπιτία καὶ στὰ χωράφια, καὶ στὰ κάστρα καὶ στὶς καλύβες. Ὅμορφα κορίτσια εὗρισκε πολλὰ, πᾶρα πολλὰ. ἤξερε ὁμοῦ καλὰ ὅτι καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς ποῦβλεπε δὲ θὰ εὐχαριστοῦσε τὸ βασιλιά.

Μιὰ μέρα εἶχε περπατήσει πολλὸ καὶ ἦτανε πολλὸ κοπρασμένος καὶ διψασμένος. Στὸ δρόμο, ἐκεῖ ποὺ πῆγαινε, εἶδε μιὰ καλὴ βῆ. Χτύπησε λοιπὸν τὴν πόρτα καὶ ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν ἕνα ποτῆρι νερὸ.

Ἐπὶ αὐτὸ τὸ σπιτὶ ζούσανε ὅσὸ γριεὶς ἀδιφράδες, ἡ μιὰ θυγατέρα κ' ἡ ἄλλη ἐνενηντα χρόνων. Ἦτανε κ' οἱ δύο πολλὸ φτωχὲς καὶ βγάζανε τὸ ψωμί τους γνέθοντας μαλλί. Γι' αὐτὸ, ἐπειδὴ δὲν κἀνανε ποτὲ ἄλλες βραεῖδες δουλεῖες, τὰ χέρια τους ἦτανε ἄσπρα καὶ μαλακὰ, σὰν τῶν μικρῶν κοριτσιῶν. Δὲν τοῦ ἀνοῖξανε τὴν πόρτα. Τοῦ περσόσανε ὁμοῦ ἀπ' ἕνα μικρὸ παραθυράκι ἕνα ποτῆρι νερὸ.

Ὅταν ὁ ὑπὲρθετς εἶδε τὸ μικρὸ, τᾶσπρὸ κι' ὁμορφὸ χερί τῆς γριεῖς, εἶπε μέσῳ του :

— Πολλὸ ὁμορφὸ θάναι τὸ κορίτσι ποῦ-χεῖ τέτοιο χερί.

Πῆγε λοιπὸν ἀμέσως καὶ τᾶπε τοῦ βασιλιά.

Ἦγαινε, τοῦτε τότε ὁ βασιλιάς, καὶ κῦτταζε νὰ δῆς τὸ πρόσωπό τῆς.

Ὁ πιστὸς ὑπὲρθετς ἔφηνε ἀμέσως, χωρὶς νὰ χᾶσῃ οἰγιμὴ, χτύπησε πάλι στὴν πόρτα τῆς καλύβας καὶ ζήτησε λίγο νερὸ νὰ πιῇ. Ὅπως καὶ πρὶν, ἡ πόρτα δὲν ἀνοῖξε. Βγῆκε ὁμοῦ τὸ ἴδιο ὠραῖο χερί ἀπὸ τὸ παραθυράκι καὶ τοῦδωσε νερὸ.

— Μένεις ἐδῶ μόνη σιν ; ρώτησε ὁ ὑπὲρθετς τοῦ βασιλιά.

— Ὅχι, τοῦ ἀπάντησε αὐτῆ. Μένω μετὶ τὴν ἀδερφή μου. Εἶμαστε φτωχὰ κορίτσια, καὶ δουλεύουμε γιὰ τὸ ψωμί μας.

— Καὶ πόσων χρόνων εἶσαστε !

— Ἐγὼ εἶμαι δεκαπέντε χρόνων, ἡ ἀδερφή μου εἶνε εικοσι.

Τότε ὁ ὑπὲρθετς πῆγε καὶ πάλιν στὸν ἀφόντη του καὶ τοῦ εἶπε αὐτὰ ποὺ ἔμαθε. Κι' ὁ βασιλιάς τοῦνε :

— Θέλω τὴν μικρότερη. Πῆγαινε καὶ φέρῃ μὲ τὴν ἐδῶ.

Ὁ ὑπὲρθετς τοῦ βασιλιά πῆγε τρίτη φορὰ στὸ μικρὸ σπιτάκι καὶ χτύπησε στὴν πόρτα. Μόλις χτύπησε, ἀνοῖξε τὸ παραθυράκι καὶ μιὰ φωνὴ τὸν ἐρώτησε τί ἤθελε.

— Ὁ βασιλιάς με διδάταζε, εἶπε ὁ ὑπὲρθετς, νάρθω νὰ πάρω τὴν μικρότερη σας καὶ νὰ τὴν πάω στὸ παλάτι. Θέλει νὰ τὴν κἀνῃ βασιλοῦσα.

— Πές του πῶς εἶμαι πρόθυμη νάρθῶ καὶ νὰ ἠπακούσω στὴν διαταγή του, ἀπάντησε ἡ γριὰ. Ἀλλὰ, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκα, φῶς δὲν ἔχει δῆ καθόλου τὸ πρόσωπό μου. Κι' ἂν με δῆ ὁ ἥλιος θάμαυρώσω ἀμέσως. Γι' αὐτὸ παρακάλεσε ἐκ μέρους μου τὴ μεγαλειότητά του νὰ μὴ στείλῃ τὸ βράδν ἕνα κλειστὸ ἀμάξι νὰ με πᾶρῃ καὶ νὰ με πᾶρ

στὸ παλάτι του.

Ὅταν τᾶκουσε αὐτὸ ὁ βασιλιάς, ἔδωσε ἀμέσως διαταγὴ νὰ εἰομᾶσουν τὸ μεγάλο χρυστὸ ἀμάξι του, νὰ βάλουνε μέσα μερικὰ θαυμάσια φορέματα, καὶ νὰ πάνε νὰ τοῦ φέρουνε τὴν κόρη ποὺ θὰ γινότανε βασιλοῦσα. Καὶ τὸ βράδν ἡ γριὰ σκέπασε τὸ πρόσωπό τῆς μ' ἕνα πυκνὸ βέλο, φέρεσε τὰ ὠραῖα φορέματα ποὺ τῆς ἔστειλε ὁ βασιλιάς μῆκε σ' ἀμάξι καὶ πῆγε στὸ παλάτι, ὅπου τὴν περιμένε μὲ ἀνυπομονοῖα μεγάλῃ ὁ βασιλιάς.

Ὅταν ἔφτασε στὸ παλάτι, τὴν παρακάλεσε μ' εὐγένεια μεγάλῃ νὰ σπκώσῃ τὸ βέλο τῆς καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ δῆ τὸ πρόσωπό τῆς.

Αὐτὴ ὁμοῦ τοῦ εἶπε :

— Ἐδῶ οἱ λαμπάδες εἶνε πολλὲς καὶ τὸ φῶς πολὺ δυνατὸ. Κι' ἂν ἔβγαζα τὸ βέλο μου θὰ μαυρίζα ἀμέσως. Τὸ θέλεις αὐτὸ, βασιλιά μου ;

Ὁ βασιλιάς τὴν πίστεψε καὶ τὴν ἔκανε βασιλοῦσα χωρὶς νὰ δῆ καθόλου τὸ πρόσωπό τῆς. Ἐπειὰ ὁμοῦ, ἀργότερα, ποὺ μείνανε μοναχοὶ τους, σῆκωσε λίγο στὴν ἀκρὴ τὸ βέλο καὶ εἶδε ὅτι εἶχε πάρει γυναίκα του καὶ εἶχε κἀναι βασιλοῦσα μὴ ζωρμένη γριὰ. Ὁ βασιλιάς τότε ἔγινε ἔξω φρενῶν. Στὸ θυμὸ του ἀπάνω, ἀνοῖξε τὸ παράθυρο καὶ τὴν πέταξε ὄξω.

Ἄλλὰ, γιὰ καλὴ τῆς τύχη, τὰ φουστάνια τῆς πιασθήκανε σ' ἕνα καρφὶ ποῦτανε στὸν τοῖχο, κι' εἶοι ἔμεινε μετῴρω, κρεμασμένη στὸν τοῖχο, ἀνάμεσα στῆ γῆ καὶ στὸν οὐρανὸ.

Ἐνῶ ὁμοῦ βροσκόντανε στὴ φουβερὴ αὐτῆ θεοῖ, περιμένοντας κἀθε οἰγιμὴ νὰ ἠποχρήσῃ τὸ καρφὶ γιὰ νὰ πῆρῃ καὶ νὰ σκοτωθῆ, ἔπηνε νὰ περσόσῃ ἀπὸ κει τέσσερες ; γριεῖδες.

— Κοιτάχτε, εἶπε μόλις τὴν εἶδε ἡ μιὰ, αὐτὴ εἶνε ἡ γριὰ ποὺ ὁ βασιλιάς τὴν ἔκανε βασιλοῦσα. Τί λέτε νὰ κάνουμε ; Νὰ τὴ εἰζήσουμε κἀτω ;

— Ὅχι ! Ὅχι ! φώναξε μιὰ ἄλλη. Ἄς τῆς κάνουμε κἀτι καλὸ. Ἐγὼ τῆς χαρίζω τὰ νεῖτα.

— Κι' ἐγὼ ὁμορφιά.

— Κι' ἐγὼ ἐξυπνάδα.

— Κι' ἐγὼ καλὴ καρδιά.

Κ' οἱ νεράιδες φῆγανε μαζί κ' οἱ τέσσερες, ἀφίνοντας πίσω τους, κρεμασμένο στὸν τοῖχο τοῦ παλατιοῦ, τὸ πιὸ ὁμορφὸ κορίτσι τοῦ κόσμου.

Τὸ πρῶτ, ποὺ ὁ βασιλιάς κῦτταζε ἀπ' τὸ παράθυρό του καὶ εἶδε κρεμασμένο στὸν τοῖχο τὸ θεῖο αὐτὸ πλάσμα, φώναξε :

— Ἄ, τί ἔκανα ! Σίγουρα δὲ θᾶβλεπα καλὰ χεὶς τὸ βράδι. Διδάταζε λοιπὸν ὁ βασιλιάς νὰ φέρουνε μακρυνὲς καὶ ψηλὲς σκάλες καὶ νὰ σώσουνε τὸ κορίτσι. Κι' ὅταν τοῦ τὴ φέρανε, ἔπεσε στὸ γόνατα μπροστὰ τῆς καὶ τῆς ἐζήτησε σὺνφωμὸν ποὺ τῆς φέρθηκε τόσο ἀσχημια καὶ τόσο ἄδικα.

Καὶ διωργάνως μιὰ μεγάλῃ γιορτῆ πρὸς τιμὴν τῆς.

Σὲ λίγες μέρες ἦρθε στὸ παλάτι ἡ ἀδερφή τῆς βασιλοῦσας, ποὺ ἦτανε καθῶς εἶπαμε ἐνενηντα χρόνων, καὶ ζήτησε νὰ δῆ τὴ βασιλοῦσα.

— Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ μαμπόγρια, ρώτησε ὁ βασιλιάς τὴ βασιλοῦσα.

— Δὲν εἶνε τίποτε... Μιὰ παλιὰ γειτόνισσά μου ποὺ δὲν εἶνε καὶ τόσο καλὰ.

Ἄμα τ'ἴν εἶδε ἡ γριὰ, τὴν κῦτταζε καλὰ-καλὰ, τὴν ἐγνώρισε πάλι καὶ τὴ ρώτησε μετὶ μεγάλῃ περιέργεια :

— Πῶς τὰ κατάφερες κι' ἔγινες τόσο νέα καὶ τόσο νόστιμη ; Ἦθελα κι' ἐγὼ νὰ ξανἀνείωνα καὶ νὰ γινόμουνα ὁμορφὴ σὰν κι' ἐοῦνα.

Ὅλη μέρα βασάνιζε τὴ βασιλοῦσα νὰ τῆς πῆ πῶς τᾶχε καταφέρει. Τέλος ἡ βασιλοῦσα βαρέθηκε, ἔχασε τὴν ἄπομνη τῆς καὶ τῆς εἶπε :

— Νά, τοῦς εἶπα καὶ μοῦ κόψανε τὸ κεφάλι, κι' ἕνα καινοῦργιο κεφάλι φῦτρωσε τότε στῆ θεοῖ ὅπου εἶτανε τὸ καλιό... Τότε ἡ γριὰ ἔφηνε ἀμέσως καὶ πῆγε κ' ἦρε ἕνα μαρμαρέν.

Ἄκουσε, τοῦ εἶπε, θὰ σοῦ δώσω ὅτι μοῦ γυρέψης. Φιδνεὶ νὰ μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι γιὰ νὰ γίνω νέα κι' ὁμορφ.

Μ' ἂν τὸ κἀνα αὐτὸ, γερόντισσα, θὰ πεθάνῃς.

Ἄλλὰ ἡ γριὰ δὲν τᾶκουσε αὐτὰ. Καὶ γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῆ ὁ μαρμαρένς πῆρε ἕνα μαχαίρι καὶ τῆς χτύπησε μ' αὐτὸ τὸ λαιμό.

— Ἄ, ἔκαμε αὐτὴ μόλις ἔνοιωσε τὸν πόνο. Μὰ μετὶ τὸ δευτέρου χτύπημα ἔφηνε τῆ ; γριεῖς τὸ κεφάλι κ' ἡ γριὰ πῶχανε γιὰ πάντα.

Η ΤΕΜΠΕΛΙΑ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ὁ λόγος γιὰ ἕνα ζωγράφο τεμπέλην : — Εἶνε τόσο τεμπέλης, ὅστε ζωγραφίζε χειμερινὰ τοπεῖα γιὰ νὰ μὴ κἀμῃ τὸν κόπο νὰ βάλῃ φύλλα στὸ δέντρο.

Εὐ γ. Τροπαζοῦντατο, Πειραιά.— Θὰ σᾶς περιμένουμε γιὰ νὰ τὰ ἴδουμε στὸ γραφεῖο τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 8-10 μ. μ.